

Arrest

nr. 83 583 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 januari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONY, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent ten laste van een meerderjarige Belg.

Op 5 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De tweede verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

In beginsel wordt aanvaard dat verzoekster die op afdoende wijze aantoont dat haar een beslissing is verleend houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daardoor alleen al doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij de nietigverklaring van deze beslissing. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van verzoekster een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Met betrekking tot de belangvereiste in het kader van de gezinshereniging wordt het volgende opgemerkt:

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...)”.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid

niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* "*tempus regit actum*" de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat verzoekster een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van haar meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft verzoekster in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep.

De bestreden beslissing omvat evenwel ook een bevel om het grondgebied te verlaten en dienaangaande voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet. Het kan niet ontkend worden dat een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van verzoekster uit zijn aard alleen al een nadeel in haar hoofde veroorzaakt en dat de vernietiging ervan haar een tastbaar voordeel verschaft. Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van verzoekster een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Alhoewel verzoekster geen actueel belang meer heeft bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft zij, tenzij concrete elementen dit weerleggen, in beginsel een voldoende belang bij het onderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de thans bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), zodat het onderdeel met betrekking tot het bevel er in rechte niet kan worden afgesplitst, moet worden geconcludeerd dat verzoekster in beginsel het actuele karakter van haar belang niet verliest door de inwerkingtreding van de voormelde nieuwe wetsbepalingen.

Uit het voorgaande volgt dat het loutere feit dat de hiervoor vermelde regelgeving in werking is getreden geen invloed heeft op het actuele karakter van het belang.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze specifiek op haar van toepassing is. Voorts betoogt ze dat ze zich op 12 mei 2010 heeft gewend tot de stad Antwerpen om een aanvraag tot inschrijving te doen, dat de stad Antwerpen in een schrijven van 20 juli 2010 erkent dat ze de aanvraag tot inschrijving van verzoekster noteerde. In dit schrijven wordt aan verzoekster gevraagd om aanvullende documenten voor te leggen. Uit de opsomming van de gevraagde documenten blijkt duidelijk dat zij verzocht om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster is van oordeel dat de stad Antwerpen bijgevolg op 12 mei 2010 een attest van immatriculatie diende af te leveren en binnen een termijn van zes maanden een antwoord diende te geven, m.a.w. voor 12 november 2010. Verzoekster stelt dat er op dat ogenblik nog geen sprake was van de wetswijziging van 8 juli 2011. Verzoekster meent dat het haar geenszins verweten kan worden dat de stad Antwerpen een procedure tot aanmelding via een Centraal Loket heeft en dat zij de aanvraag pas later verwerkt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat verzoekster die een gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van “ascendent ten laste” van een Belgisch onderdaan, zich nu niet meer kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Er wordt duidelijk vermeld dat een ascendent van een meerderjarige Belg, volgens de gewijzigde bepaling 40ter van de vreemdelingenwet, niet meer kan genieten van een recht op gezinshereniging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op de voorgaande uiteenzetting is het dan ook meteen duidelijk waarom er in hoofde van verzoekster een verwijderingsmaatregel werd genomen. In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing geenszins louter verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet (waarnaar artikel 8 van de vreemdelingenwet refereert). Verzoeksters betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens dient te vermelden waarom zij meent één van de criteria van artikel 7 te kunnen invoeren, is niet dienstig en mist juridische grondslag. Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en evenmin slaagt verzoekster hiermee een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aan te tonen.

In zoverre verzoekster stelt dat de motivering gestandaardiseerd is, dient te worden aangestipt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing werd de vreemdelingenwet gewijzigd in die zin dat de gezinshereniging voor ascendenten werd afgeschaft en zodanig kan verzoekster zich niet beroepen op de gezinshereniging als ascendent ten laste van een Belg. Verzoeksters betoog dat nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op haar van toepassing is, kan dan ook niet worden gevolgd. De motivering is afdoende.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas op 5 augustus 2011 middels een bijlage 19ter, overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verzoeksters bewering dat zij reeds op 12 mei 2010 een aanvraag tot gezinshereniging zou hebben ingediend, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Het stuk dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, zijnde een brief van de stad Antwerpen toont hoogstens aan dat zij in mei 2010 inlichtingen heeft ingewonnen omtrent een mogelijke gezinshereniging, maar niet dat zij daadwerkelijk een aanvraag indiende. Bovendien vereist artikel 52 van het voormelde koninklijk besluit dat het familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag indient bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig bijlage 19ter. Dit vereist dat verzoekster zich in persoon aanbiedt bij het gemeentebestuur en een bewijs van zijn familieband voorlegt. Zoniet kan geen bijlage 19ter worden afgeleverd door het gemeentebestuur. Uit de brief die verzoekster voorlegt, blijkt duidelijk dat zij nog een bewijs van verwantschap dient voor te leggen, zodat geenszins kan aangenomen worden dat zij op dat ogenblik reeds een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had ingediend. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er uiterlijk op 12 november 2010 een beslissing diende te worden genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zoals voormeld dat verzoekster op 5 augustus 2011 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent van een meerderjarige Belg. Aan verzoekster werd op dat ogenblik een attest van immatriculatie afgegeven geldig tot 5 januari 2012. De bestreden beslissing werd genomen op 5 januari 2012, dus ruim binnen de op dat ogenblik geldende termijn van zes maanden aangezien inmiddels de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet reeds van kracht was. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kon de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening houden met de wetswijziging van 8 juli 2011. Deze wet is in werking getreden op 22 september 2011 en voorzag niet in overgangsbepalingen, zodat ze ook van toepassing is op hangende aanvragen.

Tevens kan er op gewezen worden dat niettegenstaande de aanvraag van verzoekster dateerde van voor de wetswijziging, deze geenszins compleet was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoekster diende nog bewijsstukken over te maken en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de laatste documenten heeft binnengebracht in december 2011. Pas dan was haar dossier volledig en kon deze doorgestuurd worden aan de staatssecretaris voor een beslissing ten gronde. Op dat ogenblik was de nieuwe wet hoe dan ook al van kracht, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kon dan de nieuwe wet te hanteren bij zijn beslissing.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad kan enkel ter zake optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld toen hij vaststelde dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden betreffende het verblijfsrecht. Uit voorgaande bespreking is duidelijk gebleken dat dit geenszins het geval is. Tevens moet worden geduïd dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan is om een verblijfsrecht toe te staan in gevallen waar dit niet door de wetgever voorzien is en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene regeling (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU